

Сліди і зорі

Анатолій Косматенко

Хотів уже покинути байки писати —
Так хочеться про зорі й про любов...
Так де! Погляньте, хто зайшов,
Непроханий, до хати?!
Не стану краще й називати —
Вклоняюсь байці знов.

"Здоров!"
"Привіт! Прошу сідати".
"Забіг до тебе не сидіть.
Забіг, щоб виказати усе, що накипіло.
Ти довго ще верзтимеш несусвіт?
Коли ти візьмешся за справжнє діло?
Над чим ти гнешся за столом?
Дивуюся тобі: у хаті тепло, чисто,
Пісні он чути за вікном —
Затяг би й сам, доладно й голосисто...
Так ні — свиней усе шпигаєш тим пером.
Кому твоя потрібна писанина,
Ті хахоньки та хихоньки — байки?"
"Хай так, — кажу, — одне лиш невтямки:
Яка причина,
Що ти кипиш, аж приска піна,
Чом свиням просишся в захисники?
А щодо хати... Так, було тут чисто досі,
Ніхто тут не смітив.
А ти зайшов, не витер ноги на порозі
І — наслідив..."

Прощай, любов, прощайте, зорі й небо, —
У хаті прибирати треба!